

Beviſligheder med, ingen Anbefalinger, der ſtaar ikke noget om, hvornaar han er ſaaret, der ſtaar intet om, naar han har ligget paa Lazarettet, der er ingen ſom helſt Beviſligheder fulgt med hele dette Andragende. Det eneſte Dokument, der følger med, er et Svar fra Finansministeriet, ſom har ladet Sagen underſøge i Anledning af de tidligere Andragender, der have været ſtillede til dette. Finansministeriet erklærer, at da der ikke er frenkomet noget ſom helſt, der kunde forandre Finansministeriets Opfattelse af Deres Berettigelse eller Udgang til Forſorgelse ſom Invalid, maa det have ſit Forblivende ved det Dem eſter ſtedbunden perſonlig Underſøgelse ved Sundhedskollegiet under 16de Oktob. forrige Aar givne Aſſlag." — Alſaa Manden har ikke givet noget ſom helſt Beviſ for, at han er kvalificeret til Underſtøttelse. Men der foreligger et Svar fra Finansministeriet, ſom viſer, at Sagen er bleven underſøgt, at den netop er bleven underſøgt i den allerſidſte Tid omhyggeligt, og at man derefter ikke har kunnet give ham Underſtøttelse eſter de almindelige Regler, man har. Derved kommer jeg til et Punkt, ſom flere af de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, aldeles have overſet, at naar vi ſkulle anbefale Andragender fra Invalid, maa det være ſaadanne Andragender, der eſter de beſtaaende Invalidelove have Ret til at komme i Betragtning. Det kan ikke hjælpe, at vi ſige i al Almindelighed, at ſaadanne, ſom ere blevene ſaarede eller syge, medens de vare i Tjenesten, bør have Underſtøttelse, og at vi derfor ſkulle henviſe diſſe Andragender til Ministeren. Det kan ikke hjælpe; for Ministeren har ikke Ret til at underſtøtte Menneſter paa denne løſe Grund. Man maa ſelvfølgelig følge de Love, ſom gælde om Invalidunderſtøttelse, og mere kunne vi ikke forlange. Men Folketingets Finansudvalg har netop underſøgt alle diſſe Tilfælde ud fra den Forudſætning, at vi ville henviſe de Andragender, ſom eſter den gældende Lov bør komme i Betragtning. Vi have naturligviſ ikke kunnet henviſe Andragender, om hvilke vi kunne ſige os ſelv, at de ikke kunne komme i Betragtning eſter den Lov, ſom nu er Gang gælder her i Landet. Hvis man er miſſernøjet med denne Lov, maa man naturligviſ ſøge at ſaa den forandret, men det kan ikke ſe derved, at vi henviſe Andragender nu. Saa maa vi ſtille Forſlag om Forandring i Invalidelovgivning. Ja, jeg vil tilſtaa, at hvis det var mig muligt at finde en gunſtigere Form end den, vi hidtil have fundet i vor Invalidelovgivning, vilde jeg overordentlig gerne være med dertil, og jeg vilde ønske, at det

ærede Medlem kunde fremlægge for os et Forſlag, der virkelig paa endnu bedre og ſyldigere Maade, end nu er Tilfældet, kunde ſtøtte trængende Invalid. Men jeg kan ikke ſe andet, end at ſaa længe vi have de Love, vi have — og den ſidſte er kun fra 1889 — maa vi følge dem, og ſaa kunde vi ikke ved at henviſe diſſe Andragender ſaa dette Forhold forandret. Jeg maa derfor anbefale ærede Medlemmer at forkaſte det Vndringsforſlag, der er ſtillet af det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkrets eller anbefale det ærede Medlem at tage dette Forſlag tilbage. Hvis man ſkulde vedtage det, vil Tinget ſikkert indſe, at al Behandling af Invalidſager i Finansudvalget for Fremtiden vil være fuldſtændig illuſoriſt. Thi det vil da ſlet ikke hjælpe, om Finansudvalget gennemgaa Dokumenterne, underſøger Sagerne ſærlig med Henſyn til, hvad der eſter den gældende Lov kan kræves, naar Tinget ſaa bagefter, ledet af en Stemning, gør det hele om, og henviſer baade det, der er begrundet, og det, der er ubegrundet.

H. Nielsen: Ja, naar den ærede Ordfører ſaa stærkt hævder, at der ikke er nogen Rimelighed for at ſaa en anden Afgørelſe end den, ſom Udvalget, der er ſluttet og enigt, har gjort Indſtilling om, ſaa har han viſt Ret deri. Men naar han ſøger at begrunde denne ſakte Stilling ved, at man har gennemgaaet de enkelte Andragender i alle deres Enkeltheder og derigennem dannet ſig en ſikrere Dom om dem, end vi andre kunne være i Stand til, ſaa forekommer det mig, at det Ordfiſte, der har været ſørt her i Dag i nogen Maade tyder paa, at hver enkelt, der har indbragt Andragender og gjort ſig bekendt med diſſe Andragere, ſom han jo ofte kender perſonlig, i flere Tilfælde er betydelig bedre inde i alle Enkelthederne, hvorum det drejer ſig, end det ærede Udvalg og den ærede Ordfører. Jeg vil derfor, idet jeg ellers er enig med Ordføreren i, at det ikke nytter her at ſtride imod Udvalgets Indſtilling, og at det ogſaa i og for ſig vilde være inkonſequent, blot for mit Vedkommende ſige, at jeg har fulgt enkelte af diſſe Andragender, og naar jeg har ſet dem forſnyede med de røde og blaa Streger, ſom de ſaa paa deres Vej, er jeg blevet overbeviſt om, at diſſe Streger pege i en beſtemt Retning, at de nemlig viſe det Sted, hvor det ſvage Punkt er, ſaa at man kan komme til at ſige Nej til dem. Og det forekommer mig, at hvis den ſærlige Behandling, ſom man ſiger, at diſſe Sager undergaa i Finansudvalget, beſtød dert, at man i Stedet for at følge ganſke rolig bag